

merfiskeriet blev forbudt i de 2 Maanedes, det efter Forslaget skal forbydes, saa vilde det omtrent være ensbetydende med at udstede et Forbud imod, at noget Menneſte omkring Læsø maa fiske Hummer. Jeg tør ogsaa ſige, at hvis den Beſtemmelse, der findes i Lovforſlagets § 11, blev indført for Mariager Fjords Vedkommende, ſaa vilde man lige ſaa godt kunne indſætte i Loven, at ingen Fiſker fra Hobro og til ned forbi Habiund nogen Stund mere maa drive Fiſkeri. Indſatte vi en ſaadan Beſtemmelse, vilde man dog maatte ſtude over, at flere hundrede Fiſkere ſaaledes ſkulde gøres erhvervs- og fredløse, men det er ſikkert, at indſætte vi den foreſlaaede Beſtemmelse om Fredning af Nalene paa det omtalte Sted, ſaa vil det være omtrent det ſamme ſom et abſolut Forbud. For at bevise det ſkal jeg indſtude den Bemærkning, at i den Tid, de efter Forslaget have Ret til at fiſke Nalene med deres Snurrebaad, ere Nalene ude af Fjorden i Kattegat, og paa den Tid Nalene ere komne tilbage og ere derinde, er det forbudt at fiſke dem. Men at give Folk Lov til at fiſke i den Tid, hvori der ingen Fiſk er, det er ikke at ſtabe et Levebrød, men at ſætte Folk paa Sultkur. — Jeg er kommen til den Opfattelse, at ſtulle vi virkelig træffe det rette for Danmarks Fiſkeres Vedkommende, ſaa gøre vi bedſt i at ſætte ſaa lidt ſom muligt ind i Lovparagraffer, men derimod ordne ſaa meget ſom muligt ved Vedtægter, der ere retfærdige og paſſende for den paagældende Egn. Jeg vil derfor henſtille til den højtærede Miniſter ſaa vel ſom til det kommende Udvalg, at vi ſaa ſaa lidt ſom muligt ſat ind i Loven, men derimod ſaa ſaa meget ſom muligt ordnet ved Vedtægter, der ere retfærdige og paſſende for de Egne, hvorfor de ſkulde gælde.

Dalsgaard: Det er de foreſlaaede Beſtemmelſer for Limfjordsfiſkeriet, der have foranlediget mig til at begynde Ordet. Den højtærede Indenrigsminiſter udtalte i Gaar ved Behandlingen af Konventionen med Sverige, at vi med Henſyn til Øresunds Rødspættefiſteri, ſiden Loven af 5te April 1888 blev vedtagen, havde levet under aldeles ekſtraordinære Forhold, idet man ikke havde ſøgt at hæbde den Beſtemmelse, der var ſat ind i Loven om Undermaalsrødspætter, men havde ſet igennem Fingre med, at denne Beſtemmelse ikke var bleven overholdt af Fiſterne, fordi man var kommen til Erkendelse af, at den under de givne Forhold var uheldig. Noget lignende tror jeg kan ſiges med Henſyn til et Par af de Beſtemmelſer, der bleve ſatte ind i Loven af 5te April

1888 om Nalefiſkeriet i Limfjorden. Ogsaa derom kan det ſiges, at Forholdene ſiden have været aldeles ekſtraordinære, idet heller ikke diſſe Beſtemmelſer ere bleve overholdte. Jeg tror, at dette ogsaa er Kontrollen bekendt, i alt Fald er det Fiſkernes Opfattelse, at Kontrollen meget vel har vidſt, at de ikke have rettet ſig efter diſſe Beſtemmelſer, ſom jeg ſiger til; i alt Fald er der, ſaa vidt jeg ved, ſkont Fiſterne hele Tiden have fiſket paa den ikke tilladte Maade, ingen Fiſker, der er bleven anholdt for ulovligt Fiſkeri i den Henſeende, ſaa det forholder ſig diſtinktiſt rigtigt, at Kontrollen har tolereret dette i Erkendelse af, at diſſe Beſtemmelſer ere aldeles uheldige. Den højtærede Indenrigsminiſter nævnte i Gaar, at den da værende Indenrigsminiſter Naret efter, at Fiſkeriloven var bleven vedtagen, gjorde et Forſøg paa at ſaa rettet det uheldige Forhold, der var kommet ind i Loven med Henſyn til Rødspættefiſkeriet i Øresund, men da Folketinget fandt, at der var andre Beſtemmelſer i Fiſkeriloven, ſom det ogsaa vilde være rigtigt at ſaa rettede med det ſamme, førte det til, at der ikke kom nogen Lov ud af dette Forſøg. De Beſtemmelſer, ſom da bleve ſatte ind i Loven her i Folketinget, ſom Miniſteren i Gaar ſigtede til, ere netop de uheldige Beſtemmelſer, jeg nu nævnedes, der findes i Loven angaaende Nalefiſkeriet i Limfjorden. Det var paa Foranledning af det ærede Medlem fra Veſtervig (N. Andersen) og mig, at Folketinget den Gang vedtog at ophæve diſſe to Beſtemmelſer. Den ene er det Forbud, der findes i den nu gældende Lovs § 30, mod ved Brugten af Nalebaad at benytte Slæbeanker, og ſom er optaget i det foreliggende Lovforſlags § 35. Da Folketinget i Samlingen 1888—89 vedtog, at dette Forbud igen ſkulde gaa ud af Loven, er jeg tilbøjelig til at antage, at Folketinget ogsaa nu vil være villigt til at faſtholde det den Gang indtagne Standpunkt, og idet jeg gaar ud fra denne Forudsætning, ſkal jeg ikke gaa dybere ind paa Spørgsmaalet om Slæbeanker. Hvis enkelte ærede Medlemmer ſkulde ønske at ſtudere dette Spørgsmaal nøjere, ville de kunne finde ret fylldige Ophæninger derom i de Forhandling, der førtes om det berørte Tillæg til Fiſkeriloven i Samlingen 1888—89. Her ſkal jeg kun ſige, at dette Forbud mod at benytte Slæbeanker ved Brugten af Nalebaad forekommer Fiſterne og forekommer ogsaa mig aldeles urimeligt; det kan ſlet ikke lade ſig fornuftig begrunde. Det er nemlig tilladt at drage Vaadnet hele Vejen til Baaden, naar den ligger for faſt Anker, men da det aldeles ſikkert maa erkendes, at